

Република Србија
Врховни касациони суд
Рев2 603/2015
25.11.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац и Јелене Боровац, чланова већа, у радном спору тужиле Б.Б. из М. код Д., коју заступа пуномоћник З.Р., адвокат из Н., против тужене У. з. д. п. у. Л. из Д., коју заступа пуномоћник С.С., адвокат из Н., ради поништаја решења о престанку радног односа, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу 12 Гж1. бр. 1160/14 од 16.12.2014. године, у седници одржаној 25.11.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу 12 Гж1. бр. 1160/14 од 16.12.2014. године.

Образложење

Побијаном пресудом преиначена је пресуда Основног суда у Нишу 5 П1. бр. 2655/13 од 20.11.2013. године у ставу првом изреке, тако што је усвојен тужбени захтев тужиле и поништавају се акти тужене: одлука о изрицању дисциплинске мере престанка радног односа бр. 03/577 од 09.11.2011. године, решење Управног одбора бр. 03/623-2 од 25.11.2009. године којим је одбијен приговор и решење 03/625 од 26.11.2009. године о престанку радног односа и отказу уговора о утврђивању права и обавезе тужиле, па се тужена обавезује да тужилу реинтегрише у процес рада и призна јој сва права почев од 27.11.2009. године. Преиначена је првостепена пресуда у погледу одлуке о трошковима па је тужена обавезана да тужиле на име трошкова исплати 210.000,00 динара и 33.000,00 динара на име трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде тужена је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП, па је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ни битна повреда из члана 374. став 2. тач. 6, 8, 10. и 11. ЗПП која је учињена пред другостепеним судом. Супротно тврдњи ревидента другостепени суд је оценио све жалбене наводе од одлучног значаја и пресуда се може са сигурношћу испитати.

Тужиља је код послодавца обављала послове шефа рачуноводства. Одлуком од 09.11.2009. године изречена јој је дисциплинска мера - престанак радног односа због више тежих повреда радних обавеза и то: што почетком фебруара 2009. године није доставила анекс уговора; дана 16.04.2009. године потписала је захтев за продужење рока плаћања по фактури и истог дана потписала је и радни налог чиме је оштетила установу; није контролисала платни списак за јул 2009. године; захтев за трансфер средстава од 17.09.2009. године није потписала. У дисциплинском поступку тужиља је оспорила тврдњу послодавца да је учинила повреде радних обавеза (несавесно и немарно извршење) истичући да је у раду било проблема због нејасних прописа који су захтевали тумачење.

Код тако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је одбио тужбени захтев сматрајући да је тужиља учинила повреде радних обавеза са умишљајем и из свесног нехата које су јој стављене на терет.

Супротно, другостепени суд сматра да је у погледу прве две повреде радних обавеза наступила објективна застарелост јер је од момента учињене повреде до момента доношења одлуке о престанку радног односа прошло више од шест месеци. У погледу осталих повреда, другостепени суд сматра да оне нису учињене умишљајно или свесним нехатом јер је тужиља у конкретним ситуацијама поступала тумачећи закон, што јој се не може приписати у кривицу (сматрала је да су службене радње правилне). Она се обраћала непосредно руководиоцу тражећи упутство како треба извршити одређену службену радњу.

Становиште другостепеног суда је правилно.

Наиме, у погледу прве две повреде извршене фебруара 2009. године и априла 2009. године наступила је застарелост (преклузија) јер је протекао рок из члана 184. Закона о раду на који суд пази по службеној дужности. Раније важећи Закон о основама система образовања и васпитања није садржавао правила о застарелости вођења дисциплинског поступка па се све до ступања на снагу измена и допуна тог закона ("Службени гласник РС" 52/2011) примењивао Закон о раду (супсидијерно).

У радном праву важи начело да се на дисциплинску одговорност примењује онај закон који је важио у време извршења повреде радне обавезе или радне дисциплине. С обзиром да су прве две повреде извршене у време примене општих правила (Закона о раду) по коме је објективна застарелост (преклузија) шест месеци од дана учињене повреде, то је имајући у виду моменат доношења одлуке о отказу наступила застарелост (одлука је незаконита).

У погледу друге две повреде које су учињене у режиму измена и допуна Закона о основама система образовања, застарелост није наступила, али су се стекли услови за ослобођење од дисциплинске одговорности јер неправилан рад није резултат умишљаја или свесног нехата (кривице), већ резултат тумачења права.

Неосновани су ревизијски наводи у којима се истиче да је у погледу застарелости требало применити нови закон (Закон о основама система образовања и васпитања "Службени гласник РС" 72/09) и применити члан 30. по коме поступци започети до дана ступања на снагу новог закона окончаће се по одредбама новог закона, јер се у погледу дисциплинске одговорности примењују она правила материјалноправног карактера која су важила у време учињене повреде, па се преклузивни рокови не могу продужавати нити примењивати нови закон.

На основу члана 414. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа
судија
Предраг Трифуновић,с.р.**